

“Ignorance is bliss”

Kunnen wij ons deze aanname nog veroorloven? Zijn wij al niet te veel heen om hier nog van uit te gaan?

Hoe gemakkelijk is het niet om ons te verschuilen achter onwetendheid. “Ik wist het niet...”, “...met de kennis van nu ...”. Hoeveel kennis moeten wij nog vergaren alvorens wij kennis omzetten in wijsheid? Hoeveel opiniemakers hebben wij nog nodig? Zijn er in Nederland niet al genoeg, die hun meningen uitspinnen en overal wel een gaatje vinden om spitsvondigheden te melden. Wat schieten we ermee op, als diegenen die het betreft ongevoelig zijn en blijven voor deze signalen!

Zien wij dit niet op allerlei niveaus gebeuren, zowel nationaal als internationaal. Bijvoorbeeld de verontwaardiging van de Franse president, wanneer er over hem wordt gesproken en over zijn beleid in relatie tot de Tweede Wereldoorlog. Of, in Nederland, het stoïcijns doorformereren van rechtse partijen, om tot een rechts kabinet te komen, dat ten strijde trekt tegen de linkse kerk. Hoezo linkse kerk? Al die tegenstellingen, die maar blijven gelden en die niet resulteren in een gemeenschappelijke aanpak. Femke Halsema (Groen links), die mild en genuanceerd is in haar uitspraken bij Buitenhof op 12 september 2010. en verwacht dat dit kabinet tot stand komt, maar hoopt dat het snel valt, waardoor links weer mogelijkheden krijgt. “Dat is politiek”, wordt er gezegd.

Maar wanneer wordt er nu *echt* geluisterd en wordt er een visie uitgedragen van verbindingen, die niet gestoeld is op partijpolitieke belangen. Hoe lang moeten wij hier nog over berichten? “How long must we sing this song...”, zoals U2 zong in de jaren 80.

Hoe kunnen wij onze kinderen voorlezen uit boeken, die hoop bieden op een goede toekomst, voor hen en voor hun mede opgroeiende kinderen. Welk wereldbeeld geven wij hun mee? Hoe verhoudt zich dat wereldbeeld met het beeld dat wij zien in de wereld? Kunnen wij veilig zeggen dat er nu een samenspel in de wereld is van mensen, die bereid zijn om te luisteren naar elkaar en gaan staan voor die eenheid en die de wantoestanden en onvrede aanpakt in de wereld? Kunnen wij hen vertellen dat geopolitieke spelletjes spelletjes waren die in een ver verleden populair waren, maar nu achter ons liggen, omdat wij hiervan hebben geleerd, omdat het inzicht is geboren, dat wanhoop en bederf van de aarde voor niemand goed is. Wij kunnen hun vertellen dat bedrijven en organisaties, waarin mensen werken, nu zaken tot stand brengen, die de wereld ten goede komen en het belang van een ieder dienen, terwijl vroeger, toen de mensen nog moesten leren, er bedrijven waren die gingen verhuizen naar die landen, waar zij meer winst konden maken en subsidies kregen en zij daardoor grote “brokken” maakten en mensen en landen tegen elkaar uitspeelden.

De opvoeding van kinderen, waar baseer je die dus op? Wat zijn de kernwaarden, die je meegeeft aan je kind? En wat wanneer het kind

opgroeit en tegen je zegt: 'Mama', 'Papa', 'datgene wat ik in de wereld zie komt niet overeen met die mooie verhalen die je me vroeger hebt verteld'. Het zijn situaties, die niet conform de waarheid zijn, zoals je die als ouders hebt meegegeven. Wie spreekt dan de waarheid en wat voor bijstellingen moet een kind dan weer maken? Of labelen wij het kind als problematisch, met kenmerken van ADHD en schrijven we hem of haar een pilletje voor dat niet veel anders is dan cocaïne en hem rustig moet maken, zodat het ons geen overlast meer bezorgt.

Het is de wereld op zijn kop. Waar laten wij ons door bepalen? Door de arrogantie van een kleine groep, die zijn kans ruikt macht te hebben en er alles aan doet om die te behouden en die voorwendt te handelen in het belang van het volk? En op welke waarden is dit voorwendsel dan gebaseerd? Laten wij ons leiden door mensen, die ongevoelig zijn voor hun geweten en menen juist te handelen, door nietsontziend, mensen van hun eigen partij weg te zetten, die een beeld schetsen van verruwing en manipulatie, wanneer de te ontwikkelen strategie wordt gevolgd en waarvan zij weten, dat die indruist tegen hun geweten?

Je zou je kunnen afvragen, waarom maakt een kleine groep zich daarover zo druk. Of anders gesteld, waarom maken grote groepen zich daar niet druk over? Waarom laat een land dit gebeuren? Of waarom gebeuren die dingen wereldwijd?

Zijn daar antwoorden voor te geven? Luiden die antwoorden van die bepalende mensen dan niet vaak als volgt: "Omdat de gegeven politieke uitslag verdeeld was en het moeilijk is om partijen tot elkaar te brengen of omdat het land bestuurd moet worden, vinden wij onze aanpak gerechtvaardigd". Zijn dit de juiste argumenten die wij dienen te geloven en te slikken? Let wel, mensen wenden zich af van de politiek, maar wij zijn wel uiteindelijk samen verantwoordelijk voor de mensen aan wie wij de macht toevertrouwen en die ons land of onze wereld leiden.

Je kunt dus niet meer spreken over "ignorance is bliss", omdat wij wel weten, op basis van onze ervaringen en omdat wij de mogelijkheden hebben om te zien wat er gebeurt in de wereld. Ook zouden wij moeten weten dat de mensheid één is en wij van elkaar afhankelijk zijn in dit spel van "licht en duisternis".

Waar zou dit alles naar toe moeten leiden? Is het niet tot het inzicht te komen, dat het spelen van het spel een mooi proces is, wanneer eenieder op deze planeet een winnaar is en dat wij tot het besef komen dat wij dat spel eigenlijk niet meer nodig hebben? En dat het dan op basis van dit inzicht mogelijk wordt om een volgende stap in onze evolutie te kunnen maken, die de mensheid naar een hogere wending op de spiraal kan leiden.

Wat hebben wij hiervoor nodig? Laten wij ons wapenen met de moed en het vertrouwen, om die stappen te zetten en te werken aan een verlichte publieke opinie, die transparant en waarheidsgetrouw is. Laten wij streven naar openheid en inzien dat wij geen besluitvorming nodig hebben, die in

achterkamertjes tot stand is gekomen. Laten wij vertrouwen op het vertrouwen in elkaar en weten van onszelf, dat wij geen eigenbelang meer nastreven, maar juist werken aan het belang van iedereen. Laten wij dat vertrouwen aan onze kinderen meegeven, zoals een pasgeboren kind, dat zijn vertrouwen in zijn of haar ouders heeft en zich door zijn glimlach ons van dat vertrouwen verzekert.

In de wetenschap en in het vertrouwen, dat een verruimd bewustzijn ons in staat zal stellen, om de juiste keuzes voor ons en onze wereld te maken, groet ik u.

Reageren?
Maths@ngwd.nl